

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/315/2021
Identifikačné číslo spisu:	1118202062
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1118202062.1

UZNESENIE

E. súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M.J.A. PLUS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Silvánska 29, IČO: 48 340 383, zastúpenej JUDr. Lucia Kolníková, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pri Suchom mlyne 6, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Lucia Kolníková, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 6, IČO: 30 416 094, o zaplatenie 890.000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 15C/116/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. februára 2021 sp.zn. 25Co/126/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. júla 2020 č.k. 15C/116/2018-170 žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k naplneniu predpokladov vzniku nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Súd dospel k záveru, že aj keď tu bolo rozhodnutie orgánu štátnej správy (rozhodnutie OÚ č. OU-NR-OVBP2-2016/013966-02 zo 16. marca 2016, ďalej len „nezákonné rozhodnutie“) zrušené pre nezákonnosť, žalobkyňa nepreukázala podmienku vzniku škody a ani príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a nezákonným rozhodnutím. Žalobkyňa si v konaní uplatnila nárok na náhradu ušlého zisku predstavujúceho rozdiel medzi cenou dohodnutou v zmluve o budúcej zmluve a cenou dohodnutou v zmluve o predaji časti podniku, ktoré uzatvorila jej právna predchodkyňa spoločnosť Avalon Consulting, s.r.o. (ďalej len „spoločnosť Avalon“) a ktorý nárok na žalobkyňu postúpila zmluvou z 5. júna 2017. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené zmluvy sú rozdielne typy zmlúv, najmä pokiaľ ide o predmet predaja, keď predmetom zmluvy o prevode podniku je celý súbor vecí a majetkových hodnôt, zároveň sa takouto zmluvou preberajú aj záväzky predávajúceho súvisiace s

predávaným podnikom tak, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, keď súčasťou prevodu podniku podľa zmluvy boli nielen vlastnícke práva k nehnuteľnosti, ale aj povinnosti z nájomnej zmluvy č. ZV/268/2015 z 18. augusta 2015 uzatvorenej s Mestom Nové Zámky ako prenajímateľom, ako aj zo zmluvy o budúcej zmluve o zriadení vecného bremena č. ZVB/438/201 z 3. novembra 2015 s Mestom Nové Zámky a ďalšie záväzky zo zmlúv tvoriacich prílohu zmluvy o predaji podniku. Na rozdiel od tejto zmluvy predmetom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve mali byť výlučne nehnuteľnosti evidované na LV č. XX XXX, k.ú. E. Y., s tým, že neboli zaťažené žiadnymi vecnými právami alebo akýmkoľvek inými právami tretích osôb. Preto výpočet ušlého zisku tak, ako ho žalobkyňa uplatnila žalobou, nepovažoval súd za relevantný a dôvodný.

1.1. Dodal, že nie je zrejmé ani to, ako sa v uplatnenom ušlom zisku ne/prejavila DPH, pretože kúpne ceny v zmluvách boli uvedené bez DPH, v zmluve o postúpení pohľadávok z 5. júna 2017 nie je vôbec uvedené, či ide o sumu aj vrátane DPH, pričom odkazuje na zmluvy o budúcej kúpnej zmluve a predaji časti podniku, kde sú ale uvedené iné kúpne ceny s poznámkou bez DPH. Napokon súd nemohol posúdiť ani to, či právna predchodkyňa žalobkyne mala viacerých záujemcov o predaj podniku a z akých dôvodov uzatvorila zmluvu práve so spoločnosťou FORESTO REALITY 11, a.s. K nedostatku príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a nezákonným rozhodnutím súd uviedol, že spoločnosť Avalon podala žiadosť o vydanie stavebného povolenia dňa 10. apríla 2015, teda až tri mesiace po uzatvorení zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 12. januára 2015, pričom stavebné konanie bolo prerušené z dôvodov na jej strane a boli tu ďalšie skutočnosti, pre ktoré musel správny orgán pôvodné prvé rozhodnutie zrušiť. V poradi druhú stavebné povolenie z 28. decembra 2015 bolo napadnuté odvolaním účastníka stavebného konania, preto súd považoval aj po vydaní tohto rozhodnutia konanie stavebných orgánov za zákonné. Podstatná bola aj tá skutočnosť, že rozhodnutie OÚ zo 16. marca 2016 (pzn. následne zrušené pre nezákonnosť) by bolo nadobudlo právoplatnosť až 5. apríla 2016, teda až potom, kedy už právnej predchodkyňa žalobkyne uplynul termín (31. marca 2016), do ktorého bolo podľa zmluvy o budúcej kúpnej zmluve potrebné splniť v nej vymedzené podmienky vrátane právoplatného stavebného povolenia. Dodatkom č. 1 zo dňa 31. marca 2016 k zmluve o budúcej zmluve bola síce lehota na splnenie jej podmienok predĺžená do 31. mája 2016, žalobkyňa však nevedela preukázať, za akých podmienok došlo k predĺženiu pôvodnej lehoty, pričom spoločnosť Avalon už mala v tomto čase vedomosť, že má problém s vydaním stavebného povolenia. Keďže spoločnosť Avalon podala podnet na prokuratúru na konanie proti nezákonnému rozhodnutiu dňa 24. marca 2016 a prokurátor podal protest proti tomuto rozhodnutiu dňa 16. mája 2016, musela vedieť, že z jej strany je splnenie podmienok zmluvy o budúcej zmluve aj k 31. máju 2016 nereálne. Súd zdôraznil, že vzhľadom k charakteru stavebného konania, stavby samej a rozsiahleho okruhu účastníkov, mala spoločnosť Avalon zvážiť mieru podnikateľského rizika spojeného so svojou podnikateľskou činnosťou a prispôbiť tomu svoje aktivity. Z týchto dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP”).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 24. februára 2021 sp.zn. 25Co/126/2020, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 a § 262 CSP). Odvolací súd uviedol, že v zmysle § 365 ods. 3 CSP neprihliadol na podanie žalobkyne označené ako „argumentačné upresnenie dôvodov odvolania“. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za dostatočne odôvodnené, vecne správne a založené na správnom a úplnom zistení skutkového stavu veci. Aj odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby pre neexistenciu škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou. Uviedol, že ušlý zisk je druhom majetkovej ujmy spočívajúcim v nedosiahnutí tohto, čo by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, dosiahol. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (hypotetický) prospech prišiel. V zmysle komentáru k § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. na preukázanie majetkovej ujmy spravidla nepostačuje predloženie zmluvy o budúcej zmluve, podľa ktorej mal niekto niekomu poskytnúť plnenie osobe dotknutej nezákonným rozhodnutím verejného orgánu. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že právna predchodkyňa žalobkyne podala žiadosť o vydanie stavebného povolenia s

dlhším časovým odstupom po uzavretí zmluvy o budúcej zmluve, konanie bolo prerušené z dôvodov na jej strane a tak svojím vlastným konaním prispela k predĺženiu stavebného konania. Pri takomto prístupe nemohla predpokladať a spoliehať sa na to, že stavebné povolenie bude vydané do lehoty, v ktorej sa zaviazala predložiť budúcemu kupujúcemu návrh kúpnej zmluvy. Okrem samotného tvrdenia žalobkyne, že nový kupujúci nechcel pripustiť pôvodnú cenu, žiadnym spôsobom nezdôvodnila, ako za tak krátku dobu od uplynutia lehoty v zmluve o budúcej zmluve malo dôjsť k tak podstatnému zníženiu hodnoty predávaných nehnuteľností, ktoré boli predmetom zmluvy o predaji časti podniku. Vo zvyšku odkázal odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 29, v ktorom sa už súd prvej inštancie vecne správne vysporiadal s totožnými námietkami žalobkyne, ktoré uplatnila aj v rámci odvolania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd postupoval procesne nesprávne, keď aplikujúc ustanovenie § 365 ods. 3 CSP neprihliadol na jej podanie z 5. januára 2021 označené ako „Argumentačné upresnenie dôvodov odvolania“. Uvedené podanie nebolo totiž rozšírením ani zmenou odvolacích dôvodov, ale len upresnením argumentácie už uplatnených odvolacích dôvodov, pričom odvolací súd tento svoj postup nijako nezdôvodnil. Ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k príčinnej súvislosti (resp. existencii škody). Poukázala na to, že prílohy k zmluve o predaji podniku, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o predaji časti podniku a na ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukazoval, neboli v konaní vykonané ako dôkaz. Napriek konštatovaniu súdom prvej inštancie, že všetky listinné dôkazy boli stranám doručené, je to v rozpore so skutočnosťou, pretože zmluva o predaji podniku nebola žalovanej doručovaná s prílohami. Súd prvej inštancie tak hodnotil neúplný dôkaz a odvolací súd tento postup validoval, čo malo za následok nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

3.1. Dovolateľka tiež namietala nesprávne právne posúdenie sporu odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v otázke príčinnej súvislosti v rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci nevzniká, ak príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, že bez nej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, ale musí ísť o príčinu podstatnú. Poukázala pritom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo 11/2010, 7Cdo 27/2011 a 3Cdo 313/2009. Odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku vzniku škodlivého následku bez nezákonného rozhodnutia a tiež skutočnosť, že ak by nezákonné rozhodnutie predstavovalo iba jednu z príčin podieľajúcu sa na škodlivom následku, potom išlo o príčinu nepodstatnú. Dôvodila, že ak by rozhodnutie stavebného úradu z 28. decembra 2016 bolo potvrdené odvolacím správnym orgánom, stavebné povolenie by tak bolo nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2016 a spoločnosť Avalon by mala takmer dva mesiace na naplnenie zmluvy o budúcej zmluve s tým, že obaja účastníci zmluvy boli po ekonomickej aj inej stránke pripravení na uzavretie riadnej kúpnej zmluvy. Okolnosť dátumu podania podnetu na protest prokurátora, ako aj lehotu jeho vybavenia označila za irelevantnú, nakoľko všetky tieto úkony nastali až po vydaní nezákonného rozhodnutia správneho orgánu, teda po 5. apríli 2016. Ďalej poukázala aj na princíp dobrej správy a v súvislosti s tým na postup druhostupňového správneho orgánu, ktorý opäť zrušil rozhodnutie stavebného úradu, ale z iných dôvodov, aké pôvodne vytýkal.

3.2. Zároveň dovolateľka uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 241 ods. 1 písm. b) CSP s právnou otázkou, či je súdom riadne vykonaný dôkaz listinou, ak nebola vykonaná ako dôkaz jej neoddeliteľná súčasť, prílohy, ktoré sú povinne zverejňované vo verejnom registri a ktorých vykonanie ako dôkaz je pre právne posúdenie vecí nevyhnutné. Keďže súčasťou spisu neboli prílohy k zmluve o predaji podniku (nájomná zmluva č. ZV/268/2015, zmluva o budúcej zmluve o zriadení vecného bremena č. ZVB/438/2015), nemohli byť stranám doručované a preto nemohol súd prvej inštancie postupovať podľa § 204 CSP. Preto ak súd prvej inštancie ani odvolací súd nevykonali listinný dôkaz - zmluvu o predaji podniku s prílohami, nemohli ani správne posúdiť otázku existencie vzniku škody. Vytýkala súdom, že mali postupovať v súlade s § 181 ods. 4 CSP v spojení s § 150 ods. 2 CSP a v záujme riadneho zistenia skutkového stavu oznámiť účastníkovi (pzn. dovolacieho súdu podľa novej právnej úpravy „strana sporu,“), že k preukázaniu niektorého tvrdenia nenavrhol dôkaz a ak takýto dôkaz existuje, nech ho navrhne. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej

inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne, dostatočne odôvodnené a založené na správne zistenom skutkovom stave. Za správny považovala aj postup odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal podaním žalobkyne doručeným súdu až po uplynutí lehoty na podanie odvolania v súlade so zásadou koncentrácie konania. K námietkam nesprávneho právneho posúdenia uviedla, že bolo rozhodnutím spoločnosti Avalon, za akých podmienok zmluvu o budúcej kúpnej zmluve uzavrie, preto zodpovednosť za podnikateľské riziko nesie výlučne táto spoločnosť, nie štát. Poukázala na správanie sa právnej predchodkyne žalobkyne po uzatvorení zmluvy, z ktorého nemohla očakávať úspech svojej žiadosti o vydanie stavebného povolenia. Dodala, že medzi uplatnenou škodou a nezákonným rozhodnutím neexistuje príčinná súvislosť, keď škoda vznikla výlučne porušením zmluvnej povinnosti spoločnosťou Avalon. Pokiaľ ide o nevykonané dôkazy - prílohy, uviedla, že tieto zmluvy boli, ako už uviedla žalobkyňa v dovolaní, zverejnené podľa § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v Centrálnom registri zmlúv vedenom Úradom vlády Slovenskej republiky, takže informácie z nich sú dostupné tak súdu ako aj verejnosti. Zároveň na pojednávaní dňa 21. júla 2021 strany sporu uviedli, že nežiadajú čítať listiny, ktoré sú súčasťou spisu a žalobkyňa nevyužila súdom poskytnutý priestor na podanie návrhu na doplnenie dokazovania. Súd v tomto prípade mohol postupovať aj v zmysle § 186 ods. 2 CSP. Napokon dotknuté zmluvy boli len konkretizáciou právnych vzťahov v súvislosti so zmluvou o predaji časti podniku a nemali vplyv na skutočnosti relevantné v predmetnej právnej veci. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol ako nepripustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolaateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci

dovolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

11. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd postupoval procesne nesprávne, keď aplikujúc ustanovenie § 365 ods. 3 CSP neprihliadol na jej podanie z 5. januára 2021, ktoré však bolo len argumentačným upresnením dôvodov odvolania, nie jeho zmenou alebo rozšírením odvolacích dôvodov. Zároveň namietala neodôvodnenie uplatnenia cit. ustanovenia odvolacím súdom.

12. V zmysle § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

12.1. K procesným podmienkam v odvolacom konaní patrí v rámci zavedenej zásady koncentrácie konania aj to, že odvolateľ je povinný v podanom odvolaní a v určitom obmedzenom čase - odvolacej lehote, uviesť údaje o tom, z akého dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda. Dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napáda, môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať, toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 a § 380 CSP), čím sa obmedzuje preskúmvacia právomoc odvolacieho súdu maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v odvolaní s výnimkou podľa § 379 a § 380 ods. 2 CSP. Odvolací súd je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote (§ 362 a § 365 CSP), a ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala.

12.2. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 15. augusta 2018 sp. zn. IV. ÚS 291/2018 uviedol, že „odvolací súd sa musí vysporiadať s argumentačnými líniami uvedenými v rozpracovaní odvolania, ktoré nadväzujú na už uvedené argumenty v samotnom odvolaní. Také argumentačné línie, ktoré nemožno podriaďiť pod žiadny z argumentov uvedených v samotnom odvolaní, možno považovať už za neprípustné rozšírenie, resp. doplnenie dôvodov odvolania (§ 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku)“.

13. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP cestou svojej právnej zástupkyne v konaní pred súdom prvej inštancie (viď č.l. 185). Po uplynutí lehoty na podanie odvolania doručila súdu nová právna zástupkyňa žalobkyne podanie dňa 13. januára 2021 označené ako „Argumentačné upresnenie dôvodov odvolania“ (ďalej len „argumentačné upresnenie“). Odvolací súd rozhodol vo veci rozsudkom z 24. februára 2021 sp. zn. 25Co/126/2020 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal nárok na náhradu odvolacích trov. Odvolacími dôvodmi žalobkyne uvedenými v podaní z 12. januára 2021 sa nezaoberal s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 3 CSP.

14. Po preskúmaní a analýze obsahu odvolacích dôvodov a argumentačného upresnenia dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu, ktorý sa obsahom podania doručeného mu po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty už nezaoberal, bol správny. Napriek tomu, že argumentačným upresnením nedošlo k rozšíreniu resp. zmene odvolacích dôvodov z hľadiska označenia zákonných ustanovení jednotlivých odvolacích dôvodov a žalobkyňa svoju neskoršiu rozšírenú argumentáciu podradila pod už v odvolaní uvedené odvolacie dôvody, z hľadiska obsahového nešlo len o upresnenie odvolacích dôvodov, či nadväzujúcu odvolaciu argumentáciu, ale o nové, skôr neuplatnené argumenty predstavujúce neprípustné rozšírenie odvolacích dôvodov.

15. Kým v podanom odvolaní v rámci odvolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) žalobkyňa namietala 1/ právny záver súdu prvej inštancie o neexistencii príčinnej

súvislosti vychádzajúci z nesprávne zisteného skutkového stavu s argumentáciou, že súd mal vziať do úvahy skutočnosti týkajúce sa obdobia od 10. apríla 2015 do 16. decembra 2016, ktoré spolu skutkovo a právne súvisia a z ktorých jednoznačne vyplýva, že voči žalobkyni sa počas správneho konania nepostupovalo v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona, 2/ nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena ohľadom vzniku škody s odôvodnením, že pri uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve postupovala v rámci zásad bežného obchodného styku a typovú odlišnosť zmlúv o budúcej zmluve a predaji podniku označila ako právne irelevantnú, neprihliadajúcu na jedinečnosť daného prípadu bez ďalšieho. V argumentačnom upresnení na rozdiel od pôvodného obsahu odvolania už namietala úplne odlišné právne i skutkové okolnosti, a to otázku posúdenia predpokladu neexistencie škody súdom, avšak už s iným odôvodnením spočívajúcim v tom, že skutočnosť vzniku škody nebola medzi stranami sporná, že súd mal postupovať podľa § 186 ods. 2 CSP a § 185 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho namietala nedostatočne zistený skutkový stav veci vyplývajúci z obsahu nájomnej zmluvy a zmluvy o budúcej zmluve vedúci k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky existencie škody.

15.1. Pokiaľ ide o odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, žalobkyňa v jeho rámci pôvodne namietala nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a venovala sa vyvráteniu záveru súdu o neexistencii príčinnej súvislosti tým, že nepostupovala v rámci zásad bežného obchodného styku a nezvážila mieru podnikateľského rizika; kým v argumentačnom upresnení na rozdiel od pôvodného obsahu odvolania žalobkyňa namietala, že súd nemal vziať do úvahy okolnosti podania protestu prokurátora a lehoty jeho vybavenia, ktoré úkony nastali až po vydaní nezákonného rozhodnutia správneho úkonu po 5. apríli 2016. Uvedená argumentácia je tak dokonca v zjavnom rozpore s podaným odvolaním, kde naopak žalobkyňa tvrdila, že podstatné sú práve tie skutočnosti, ktoré nastali po vydaní nezákonného rozhodnutia. Ďalej v argumentačnom upresnení sa žalobkyňa dovoľáva aplikácie princípu dobrej správy a odvoľáva sa tiež na dôvody podaného protestu prokurátora, išlo o úplne novú argumentačnú líniu, ktorá nebola v odvolaní spomenutá.

16. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že postup odvolacieho súdu, ktorý sa s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 3 CSP, nezaoberal argumentačným upresnením odvolacích dôvodov žalobkyňou, bol procesne správny. Tým, že odvolací súd poukázal na dané ustanovenie, zároveň odôvodnil svoj postup, prečo v odvolacom konaní nezohľadnil novú odvoláciu argumentáciu žalobkyne.

17. Ďalej dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k príčinnej súvislosti, resp. k existencii škody.

18. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10), či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom k tej skutočnosti, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP, rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií dovolací súd vyhodnotil v ich vzájomnej jednote a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľky sa vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, pričom je potrebné zvýrazniť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal tak vyhodnotením skutkového stavu ako aj právnymi závermi, na ktoré odkázal i odvolací súd.

20. Pokiaľ ide o dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, najvyšší súd poukazuje na to, že odvolací súd sa v jeho odôvodnení venoval otázke príčinnej súvislosti v bode 11 a tiež otázke existencie

škody v bode 12 rozhodnutia. Treba zdôrazniť, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí zreteľne uviedol, že sporným v konaní zostala skutočnosť, či žalobkyňa škoda v podobe ušlého zisku vznikla a že súd prvej inštancie konštatoval, že tu nie je príčinná súvislosť (viď bod 10 napadnutého rozhodnutia). Súčasne odpovedal v bode 13 rozhodnutia na odvoláciu argumentáciu vo vzťahu k predpokladu existencie škody, ako aj príčinnej súvislosti.

21. Pokiaľ sa dovolateľka námietkou nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia snaží spochybniť právne posúdenie sporu odvolacím súdom, dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, viď konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 9Cdo/248/2021).

22. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalobkyňa nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Pokiaľ dovolateľka súdom vytýka nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (4Cdo 229/2020, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020, 7Cdo 187/2021).

24. Bolo vecou žalobkyne, aby ponúkla súdu také tvrdenia a také dôkazné prostriedky, ktoré povedú k jej úspechu. Súdny nie sú povinné poskytovať stranám sporu poučenie o tom, ako majú v konaní postupovať, aké tvrdenia a aké dôkazy majú označiť a predložiť, aby dosiahli v spore úspech. Je zrejmé, že žalobkyňa vedela o obsahu príloh k zmluvám o predaji podniku a o skutočnostiach v nich obsiahnutých, ktoré boli v jej prospech, pokiaľ teda tento dôkaz súdu neposkytla sama a ani nenavrhlala súdu doplnenie dokazovania, nemôže prenášať svoju zodpovednosť za výsledok sporu v jej neprospech na údajné procesné pochybenia súdov. Súd prvej inštancie mohol hodnotiť len tie skutkové okolnosti a vychádzať len z tých dôkazných prostriedkov, ktoré strana sporu tvrdila a ktoré vyplývali z obsahu žalobkyňou predloženého dôkazu - zmluvy o predaji časti podniku v rozsahu, aký bol súčasťou spisu teda bez príloh; čo aj urobil, keď prihliadol na ustanovenia zmluvy o predaji časti podniku a to v časti E, čl. XIII, z ktorých vyplýva jeho záver, že súčasťou podniku boli aj záväzky. Aplikácia ustanovení § 181 ods. 4 CSP a § 150 ods. 2 CSP v danej veci neprichádzala do úvahy, keďže v konaní neboli prítomné žiadne také okolnosti, ktoré by odôvodňovali daný postup a vyžadovali by korektív sudcovskej koncentrácie konania. Súd prvej inštancie v konaní zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre prijatie rozhodnutia o žalobe.

24.1. Navyše z obsahu spisu tiež vyplýva, že dovolateľka uvedené procesné námietky vo vzťahu ku konaniu na súde prvej inštancie nenamietala v rámci odvolacieho konania vyvolaného jej odvolaním a ani z tohto dôvodu nenavrhlala odvolaciemu súdu žiadne dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, i keď z hľadiska výsledku konania na súde prvej inštancie vedela, ako súd vec skutkovo a právne posúdil, resp. či sa dopustil v dovolaní ňou prezentovaných procesných pochybení. V tomto smere sú možnosti odvolacieho súdu z hľadiska posudzovania veci po právnej stránke, tak i po skutkovej stránke širšie (viď § 365 ods.1 CSP) ako tomu je v prípade dovolacieho konania a úlohy dovolacieho súdu v systéme všeobecného súdnictva. Treba zdôrazniť, že v kontradiktórnom sporovom konaní platí zásada, že práva patria bdelým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom žalobkyňa uvedenú námietku neuplatnila v

odvolacom konaní v rámci ochrany svojich práv (viď aj bod 16 toho rozhodnutia), nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie prípadne jeho procesný postup v konaní namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť. Dovolanie tak nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (obdobne R 73/2019, a ďalšie 7Cdo 161/2019, 4Cdo 122/2020, 4Cdo 40/2019, 8Cdo 140/2018, 8Cdo 157/2018).

25. Vzhľadom na uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie v tejto časti procesne neprípustné.

26. Žalobkyňa prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

26.1. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

26.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

26.3. Otázkou relevantnou z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) alebo otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii alebo interpretácii procesných ustanovení). Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

27. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietala nesprávne právne posúdenie sporu odvolacím súdom v otázke príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a uplatnenou škodou, ktoré podľa jej názoru bolo v rozpore s ustálenou judikatúrou odvolacieho súdu, že príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, bez ktorej by škodný následok nevznikol, pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, ale musí ísť o príčinu podstatnú. Odvolací súd v rozpore s tým, konštatoval, že žalobkyňa svojim konaním prispela k predĺženiu stavebného konania a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že škodlivý následok v prejednávanej veci vznikol bez ohľadu na nezákonné rozhodnutie a že existencia nezákonného rozhodnutia ako jednej z príčin vzniku škody žalobkyni nebola podstatná. Odklon od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v tejto otázke odôvodnila poukazom na závery rozhodnutí odvolacieho súdu sp.zn. 6MCdo 11/2010, 7Cdo 27/2011, 3Cdo 313/2019.

28. Takto žalobkyňou zadefinovaná právna otázka by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP za predpokladu, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý nebolo odvolaniu žalobkyne vyhovené a pre ktorý bolo potvrdené ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Pokiaľ ale (ako je tomu aj v tomto prípade) rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita

rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť], zaťažuje procesná povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Inak povedané, ak z dvoch alebo z viacerých kľúčových a rovnocenných dôvodov, na ktorých právne stojí napadnuté odvolacie rozhodnutie, minimálne jeden dôvod v rámci dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP obstoí (dovolanie je tu neprípustné, alebo nie je tu dôvodné, resp. tento dôvod nie je dovolaním napadnutý, pozn.), nemôžu obstať ďalšie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP, aj keby všetky ostatné kľúčové dôvody mali byť in concreto prípustné a opodstatnené, dôvodné (viď 9Cdo/63/2021, 9Cdo 117/2021).

29. V prejednávanom spore bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie, potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu, založené na viacerých právnych záveroch odôvodňujúcich zamietnutie žaloby, pričom každý aj len samostatne mal za následok neúspech žalobkyne v spore. Súd nižších inštancií totiž zamietli žalobu jednak z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyne vo vzťahu k existencii uplatnenej škody, resp. ušlého zisku a zároveň na tom základe, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi uplatnenou škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je daná iba v tom prípade, ak sú uvedené predpoklady splnené kumulatívne; to znamená, že ak nie je splnený čo i len jeden z týchto predpokladov, zodpovednosť štátu za škodu nevzniká. Pre zamietnutie žaloby tak v tomto spore postačoval už samotný záver o neexistencii predpokladu uplatnenej škody.

30. Dovolateľka pritom svoju právnu otázku formulovala len vo vzťahu k predpokladu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Záver súdov o neexistencii škody ako samostatného dôvodu zamietnutia žaloby dovolateľka nenamietala, resp. vo vzťahu k nemu nenastolila žiadnu právnu otázku. Preto ak by aj dovolací súd prípadne konštatoval nesprávne právne posúdenie otázky príčinnej súvislosti, takýto záver by sám o sebe nemal žiaden vplyv na konštatovanie vecnej správnosti či nesprávosti celého rozhodnutia, nakoľko vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia by bolo možné konštatovať len vtedy, ak by bola konštatovaná vo vzťahu k všetkým samostatným dôvodom zamietnutia žaloby. Inými slovami žalobkyňa by podaním dovolania namietajúc nesprávne právne posúdenie mohla docieľiť zmenu rozhodnutia vo svoj prospech len vtedy, ak by namietala nesprávne právne posúdenie všetkých samostatných rozhodujúcich otázok odôvodňujúcich zamietnutie žaloby, teda aj záver odvolacieho súdu o neexistencii uplatnenej škody. Zodpovedanie dovolateľkou nastolenej otázky by tak malo v tomto prípade len akademický charakter, bez vplyvu na záver odvolacieho súdu o dôvodnosti potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie.

31. Druhú dovolaciu otázku vymedzila žalobkyňa podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v znení, či je súdom riadne vykonaný dôkaz listinou, ak nebola vykonaná ako dôkaz jej neoddeliteľná súčasť, prílohy, ktoré sú povinne zverejňované vo verejnom registri a ktorých vykonanie ako dôkaz je pre právne posúdenie veci nevyhnutné.

32. Dovolací súd konštatuje, že nejde o právnu otázku významnú z hľadiska jej dopadu na napadnuté konkrétne rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže sa viaže k procesnému postupu súdu prvej inštancie v základnom konaní a nie k samotnému rozhodnutiu a jeho právnym záverom, na ktorých bolo rozhodnutie založené. Prítom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Zodpovedanie nastolenej otázky dovolacím súdom by nemalo žiaden vplyv na záver súdu o nenaplnení predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za uplatnenú škodu. Navyše z položenej otázky a následnej dovolacej argumentácie k nej je zrejmé, že v skutočnosti sa dovolateľka

touto námietkou snaží spochybniť správnosť zisteného skutkového stavu a vyhodnotenie dôkazov súdmi nižších inštancií, ktoré viedli k záveru, že žalobkyňa svoj nárok nepreukázala. Dovolací súd však nie je treťou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/8/2020).

33. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania, a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

34. Najvyšší súd tak dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, a preto ho odmietol sčasti podľa § 447 písm. c) CSP a sčasti podľa § 447 písm. f) CSP.

35. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.